

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μέμνταις εὐοίωνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω.

Τοῦ μηνὸς Γενάρη δέκα,
κι' ὅλοι κάνουν τὸν γκιουλέκα.

Χίλια κι' εἴκοσι δύο καὶ τρακόσα,
κι' Ἀπόκρηα χυμᾶ φρενητιῶσα.

**Ἀπόκρηα καινούρια
μάς ἔρχεται με φούρια.**

Α'.

Φ.— Ὅτου πολέμου τὸ μπαλέτο
καὶ στήν ζάλη τὴν φρικώδη
τῶμαθες, βρὲ Περικλέτο,
πῶς ἀρχίζει τὸ Τριῶδι;

Τὸ Τριῶδι τὸ μεγάλο,
τὸ Τριῶδι τὸ τρελλό,
ποῦ στὸν ἓνα καὶ στὸν ἄλλο
δίνει μπόλικο μισαλό;

Τῶμαθες, ἀγαπητέ μου,
τὸ σπουδαῖο τὸ μαντάτο,
πῶς ἐν μέσῳ τοῦ πολέμου
θὰ γενῇ καὶ Κομητάτο,
ὅπου θὰ ζήτῃ παράδες
νὰ βραβεύῃ μασκαράδες;

Ι.— Τί μοῦ λές, βρὲ Φασουλῇ;
Δένε, φίλε προσφιλῇ,
πῶς σὲ τούτῃ μας τὴν φώρα
καὶ σὲ τούτα μας τὰ χάλια
θὰ ζητοῦν ἐράνους τώρα
καὶ γι' αὐτὰ τὰ Καρναβάλια.

Μὲς στὰ ρίγη τοῦ πολέμου,
μέσα στῆς ἀνατριχίλαις,
ἐδῶ θάβγουνε, καλέ μου,
γαῖτανάκια καὶ γκαμήλαις.

Ἄς χαροῦμε, καὶ προβάλλει
ἓνα νέο Καρναβάλι
κατὰ πάντα ζηλευτό.

Ὅπου λέν κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι
πῶς δὲν ἔχει ξαναγίνει
ἄλλο τέτοιο σὰν κι' αὐτό.

Καρναβάλι... τί χαρά!..
κι' ἂν' ῥωτᾶς καὶ γιὰ παρᾶ,
ἴσως τώρα μετ' ὀλίγον
καὶ τὰ πλήθη τῶν προσφύγων
καὶ τοσούτων φουκαράδων,
ποῦ πλανῶνται στήν Ἀθήνα,
νὰ προσφέρουνε κι' ἐκεῖνα
γιὰ βραβεῖα μασκαράδων.

Χρόνος τρελλῆς χαρᾶς,
κι' ἐκ Θράκης κι' ἐξ Ἀσίας
προσμένομεν πλουσίαις
ἐφέτος προσφοράς.

Ἐφέτος δὲν θὰ μείνῃ, βρὲ Περικλῇ, κανεῖς,
πρόσφυξ Μικρασιάτης ἢ Θράξ ὁμογενής,
ὅπου νὰ μὴν προσφέρῃ τὰ κομποδέματά του
χάριν τοῦ Κομητάτου.

Μὴν κλαῖς, παληοσαράβαλο,
κι' ἐφέτος πιά πλουσία
ὁμογενῶν θυσία
θὰ γίνῃ στὸν Καρνάβαλο.

Αὐτὸς, ποῦ μουρμουρίζει
γιὰ φτώχειαις σὰν σάλλιαρχς,
αὐτὸς, ποῦ τριγυρίζει
στοὺς δρόμους κουρελιάρχς,
θὰ τὸν ἰδῇς σὲ λίγο ν' ἀνοίξῃ τὸ καμέρι,
καὶ γιὰ τοὺς μασκαράδες στερλίναις νὰ προσφέρῃ.

Αὐτὸς, ποῦ ζητιανεύει με στεναγμὸ καὶ πόνο,
σ' ἐν' ἀποθλέπει μόνο,
ὅσα λεπτὰ μαζέψῃ με τὸ ζητιανηλεῖο
θυσία νὰ τὰ κἀνῃ γιὰ τὸ μασκαράλῃκι.

Μιά φήμη διαλαλεῖ
πῶς μες στήν φώρα τοῦτῃ
καὶ πρόσφυγες πολλοὶ
ἔχουν κρυμμένα πλούτη.

Κι' αν λένε πώς πονούν,
κι' αν λένε πώς πεινούν,
ψεύτικα τὰ παράπονα.

Σου λέω, φαμφαρόνε,
πώς ὅλοι τοῦτοι τρώνε
φασιανὸν καὶ κάπονα.

Ἐπίτηδες τὰ λένε
καὶ κάνουνε πώς κλαίνε.
Ἄλλ' ἔχουν κουμπιράδες
κρυμμένους ἕως τώρα,
ποῦ γιὰ τοὺς μασκαράδες
θὰ βγούν κι' αὐτοὶ στὰ φόρα.

Ἐμᾶς δὲν μᾶς γελάτε
μὲ μάσκα διακονιάρη,
ἐμᾶς δὲν μᾶς πουλάτε
γιὰ πράσινο χαδιάρι.

Κανείς δὲν μᾶς γελά,
καὶ ξέρομε καλὰ
τί πλούτος τώρα ρέει:
σὲ σὰς, κατεργαρέοι.

Βεβαίως χωρατεύετε,
καὶ σεῖς δὲν τὰ πιστεύετε
τὰ λόγια σας αὐτά.

Κι' αν κουρελιῆδες τρέχετε,
ξέρεῖ καθεὶς πὼς ἔχετε
στοὺς κόρφους σας λεφτά.

Μὲ φτώχεις μὴ μᾶς σκάνετε,
ὁμογενεῖς μαριόλοι,
μὴ τὸν φτωχὸ μᾶς κάνετε
κι' ἔξω τὸ πορτοφόλι.

Ἀγρίας λύσσης θύματα,
τὰ τόσα σας παθήματα
δὲν εἶναι πιστευτά.

Ἀφήσετε τὰ φέμματα,
λύστε τὰ κομποδέματα
καὶ δώστε μας λεφτά.

Τὸ Τριῶδι μας θ' ἀνοίξη,
κι' ὁ καθένας ἄς προσφέρῃ
ἐν μεγάλῃ κατανύξει
ὅ,τι κρύβει στὸ κεμέρι.

Ἔρχεται καὶ τώρα πάλι
τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι.
Κι' ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους
κι' ἀπὸ πρόσφυγας ποικίλους,
ὅπου κάνουν τοὺς ζητιάνους,
ἄς ζητήσωμεν ἐράνου.

ὦχ! τὰ νέα Καρναβάλια!..
Περικλέτο μου, πετῶ,
κι' ἔρχετ' ἕνα βογγητὸ
σὰν νὰ σφάζονται βουδάλια.

Μὴ κανένας προσποιῆται μὲς' στὸ νέο πανηγύρι
καὶ' στοῦ κόσμου τὴν χαρά,
τὸν φτωχὸ, τὸν φουκαρᾶ,
καὶ τὸν μισοκακομοίρη.

Β'.

Π.— Στοῦ πολέμου τὸν καιρὸ,
Φασουλῇ μου πατριώτη,
ἔχω λύσσα γιὰ χορὸ,
γιὰ φωναῖς, γιὰ φαγοπέτι.

Μὲς' στῆς ἀνθρωποθυσίαις
καὶ τῆς αἱματοχυσίας,
μέσα' στὴν ψυχὴ μου νοιώθω
ἕνα σφρίγος, ἕνα πόθο
γιὰ πολλὰ κουβαρνταλήκια
καὶ τρελλὰ μασκαράλήκια.

Στοῦ πολέμου τὴν χρονιά
τόχω τάμμα ν' ἀποκρέψω,
καὶ τὸν ἀτιμὸ ντουνιᾶ
νὰ τὸν καταμασκαρέψω.

Στοῦ πολέμου τὸν καιρὸ
τόχω τάμμα νὰ χαρῶ,
καὶ' στὸ γλέντι νὰ τὸ στρώνω
μὲ τὸν κάθε φαμφαρόνο.

Τώρα, ποῦ τὰ Δαρδανέλια
βομβαρδίζουν γαῦροι στόλοι
καὶ τρομάζουνε' στὴν Πόλι.

Ἐγὼ θέλω σὲ βαρέλια
ὥσὰν Βάκχος νὰ καθίσω,
καὶ μαζί σου νὰ μεθύσω.

Τώρα, ποῦ ῥχονται μαντάτα
ὅτι κέθουν μαχαιράδες
κάθε γῆς ἀνθὸ δροσάτο.

Ἐγὼ θέλω Κομητάτα,
κι' ὅλοένα μασκαράδες
νὰ διαβαίνουν ἀπὸ κάτω.

Φθάνουν ἀπὸ μακριὰ
κάτι κύπποι, κάτι βρόντοι,
Φασουλῇ μου κουτσοδόνη.

Καὶ μ' αὐτοὺς Ἀποκρηᾶ
μεῦ φωνάζει: σήκω σήκω
νὰ χαρῆς, μασκαρατζικο.

Ἐν τῷ μέσῳ τούτου σάλου
ἐρχομὸς τοῦ Καρναβάλου.

Ἐνῷ τώρα ξεφωνίζει κι' ἕνα πλήθος κοιλαράδων
πὼς δὲν ἔχουνε δεκάρα,
ἐγὼ θέλω, φίλη κἀρα,
προσφορὰ γερὴ νὰ δώσω γιὰ βραβεῖα μασκαράδων.

Ἐχω λύσσα ν' ἀποκρέψω,
νὰ βγῇ τῆς καρδιάς μου τᾶντι,
νὰ πηδῶσω, νὰ χορέψω,
κι' ὅλ' ἄς ἀπομείνουν στάντη.

Ἀρχισε νὰ τρῶς, νὰ πίνης,
ἤθελα χορὸ νὰ στρώσω
μπρὸς σὲ στόμα κανονιοῦ.

Καὶ τὴν ὄψιν τῆς Εἰρήνης
νὰ τὴν καταμουντζουρώσω
μὲ μουντζούρα τηγανιοῦ.

Μᾶς προσμένει τώρα πάλι
τῆς Ἀποκρηᾶς κραιπάλη,
καὶ σηκόνομαι' στὸ πόδι
μὲ τὸ νέο τὸ Τριῶδι.

Θὰ φωνάξω, θὰ μιλήσω,
χρήμα θὰ διακυδεύσω,
τὸ πουγγί μου θὰ τὸ λύσω,
μασκαράδες θὰ βραθεύσω.

Μπαίνω μὲς' στὰ καφενεῖα,
καὶ μὲ βεβαιούν, κωθῶνι,

πὼς κι' ἡ φίλη Ρουμανία
σὲ λιγάκι ξεσπαθώνει.

Μὰ κι' αν τούτη πάρῃ φόρα
κὰν ἀργότερα κὰν τώρα,
δὲν μὲ μέλει, στραβοκάνη,
καὶ τὸ κέφι τῆς ἄς κἀνη.

Ἀφῆσέ την τὴν κουθέντα
τοῦ πολέμου, κι' ὅλο γλέντι,
τὰ πολλὰ δεινὰ μας ἄστα,
κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.

Φ.— Μέσα σὲ ράκη
κόσμος χορεύει,
χορὸς κρατεῖ.

Κράζει κοράκι,
τί νὰ τυρεύη;
τί νὰ ζητή;

Μὲ μούτρα πρέχετε
μουτσουνοφόρα,
κι' ἔξω παράδες.

Ὅσα κι' ἂν ἔχετε
δῶστε τα τώρα
γιά μασκαράδες.

Κι' ἂν κόσμος χάνεται,
μὰ σεῖς ξεχάνετε
τέτοιο χαμό.

Κι' ὅλοι πηδήσετε
καὶ τραγουδήσετε
χωρὶς καῦμό.

Ἐπὶ τὴν τόση ζάλη,
ὅτ' ὅσο χάλι,
φαιδρός, βερέμη,
νὰ μοῦ μιλήσῃς...
τράπεζα γέμει,
μόσχος πολὺς.

Ἀποκρηὰ καλεῖ
ὅλη τὴν οἰκουμένη
μὲ μόμολαις πολλαῖς.

Ἀποκρηὰ τρελλή
ἔρχεται φορτωμένη
μὲ νεκροκεφαλαῖς.

Μακρὰν λοιπὸν ἀνία
καὶ πῖσις ψυχῆς,
καὶ μὴν ἀνησυχῆς.

Ἀποκρηὰ σπανία
πῶς ἦλθε, Περικλέτο,
μηδεὶς ἀμφιβαλέτω.

Ποῖος αὐτός, ποῦ δὲν θὰ θέλῃ τὰ πολεμικὰ ν' ἀφήσῃ
κι' ὀλοφύχως νὰ τρυφήσῃ
σὲ θεάματα ποικίλα,
καὶ νὰ δῇ καὶ τὴν γκαμήλα;

Νὰ τὸ νέο τὸ Τριῶδι...
μὲ μανίαν θηριώδη
πρῶτος μασκαρὰς ὁρμῶ.

Ὁ καθένας μάσκα βάζει
καὶ τὸ Σύμπαν τὸ χλευάζει
μὴ διαβολικὴ Μορμῶ.

Βλέπε, Περικλῆ κεφάλι,
πόσα γύρω μας καὶ ποῖα
μᾶς σαρκάζουν προσωπεῖα!

Μορμολύκεια μεγάλα,
μορμολύκεια μικρά,
καὶ κοράκων κρὰ κρὰ κρὰ.

Μὲς' ἐπὶ τὴν πλάσιν τὴν ἐχθρὰν
βλέπω μίαν ἐρυθρὰν
κι' αἱματόχρουν προσωπίδα.

Κι' ὅσο' μπρὸς μου τὴν κυττῶ
τόσο σὲ φωταῖς πετῶ
καὶ γυμνῶν τὴν λεπίδα.

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ, ξερὸ κεφάλι,
προσωπιδ' ἀλλάζω πάλι
καὶ φορῶ μὴ νέα μάσκα.

Καὶ φωνάζω σὲ ποικίλους
γείτονας καλοὺς καὶ φίλους:
τὴν κακὴν ψυχρὴν σας φλάσκα.

Νάτο τὸ Τριῶδι, νάτο,
μορμολύκεια γεμάτο.
Σ' ἄλλ' ἂν φαίνομαι νωθρός, μὰ' σὲ γλέντι δὲν βραδύνω,
ἀλλὰ πέρνω, κιτρινιάρη,
κι' ἓνα δυνατὸ στηλιάρι,
καὶ σοῦ δίνω καὶ σοῦ δίνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νέον Ἡμερολόγιον Μικρασιατικὸν
τὰ μάλιστα περικαλλὲς καὶ ψυχαγωγικόν,
εἰς Σάμον ἐκδιδόμενον Ἑλένης τῆς Σβορώνου.
μακάρι κι' ἄλλο σὰν κι' αὐτὸ νὰ βγάλῃ καὶ τοῦ χρόνου.

Θρύλοι λαϊκοὶ μεγάλοι, ποῦ θὰ μείνουν' ἐπὶ αἰῶνα,
Καβαλάρης καὶ Γεργόντα,
ἐμπνευσμένη τοῦ Ραζέλου παῖσις δημοτικῇ
κι' ἀληθῶς Ἑλληνικῇ.